آستان قدس

کتابخانه مرکزی آستان قدس رضوی

نام کتاب شرح شواهد شرح تصریف (ناقص الاخر)

مؤلف متن ابراهیم بن عبدالوهاب زنجانی محشی

شارح اول تفتازانی مسعود بن عمر مترجم شارح دوم نظام الدین بن علا احمد اردبیلی

تاریخ تحریر اوائل قرن ۱۲ نوع خط نستعلیق تحریری تعداد سطر ۱۹ ــ ۲۰ سطر

جزء کتب ادبیات زبان عربی (متن و ترجمه فارسی) عدد اوراق

طول ۱۷ عرض ۱۱/۵ شماره عمومی ۲۳۵۹۵

وقفی اهدائی تاریخ وقف ۱۲/۷/۵

خریداری

ملاحظات

۱۱

بسم الله الرحمن الرحیم

چنین گوید اضعف العباد علی اوحد نظام الدین جلالا اردبیلی
که چون حاشیه فاضل الکامل المدعو بسعد التفتازانی شرح تو نوشته بود بر تحفه
نکاتی و بعضی از ابیات ادراک آن بکار در التشبیب بوده که مبتدیان را باعث
تشویش میگردد لهذا این فقیر برنگ تو توضیح و ترکیب آن تا باعث
تحصیل نفع بخشد والله الموفق والمعین بیت اول که از بر
می آید از جمله اشعار بیت که در شواهد مذکور است ولو ان الا
طباء کان حولی وکان مع الاطباء الشفاء یعنی اگر طبیبان در گرد من میبودند
باعث شفاء من میشدند حال آنکه هست با طبیبان شفاء و معالجه داد
الشفاء مفید معنی تمنی است و جواب لو محذوف است از شفیت و لو حرف
شرط و ان حرف من حروف مشبهة بالفعل الاطباء اسمها و کان مع اسم
المحذوف و خبرها خبر ان مع الخلف فی محل المقتضی المقدرة بلو
وقیل انه مبتدا او فعل الفاعل الفعل المحذوف ای ثبت و حصل
و دیگر واو کان واو حالیه شفاء اسمه مع الاطباء خبرها و این هذا البیت
بیت در حذف واو کان در مصراع اول بوده و اثبت بر
حذف ضمیر از آنکه متحمل جمع است و ان بعضهم که معنی جمع
فاض بعض طبیبان و جراحان و ان تجرانی یا بن عفان الزجر و ان بدعنی
احسم عرضا ممتنعا یعنی هرگاه زجر کنی تو مرا ای پسر عفان من زجر میکنم
ترا بالا بلکه قبول زجر میکنم یا عثمان ایا بن الفتی و دگر رعایت کنی تو مرا

نزنیش میکردم با هوس را که نفخت در سوائیست دان حرف شرط
تبرجران فعل شرط از تبرج بصیغه المتکلم وحده مجزوم است بحرف شرط
تبرجان ... فعل شرط واحسن لتبرج از کلمه صیغه متکلم وحده
تحت ... ضرار شرط ومرضا مفعول اسم ممنوعا صفت اهله
ابن منصوب است ... غیر منصرف مضاف الیه ابن
بیت ... شرط ... است در خطابه
بواحد جهت ضرورة شعر ورد است ... شعر وزنی این در شعر مطلق

جابند بنت خفلت لصاحبی یا لخنسا با تنزع اصوله واحلاز
نیج ... کفتم بر فتی خود که ضمن مکن ... بکنند تحجار
ابن انجر وقطع کن شاخ دبرکرد ... الفاء الکلمه هنا ... للتعقیب
للتعقیب قلت ... صاحب متعلق بقلت ولا للنهی وتحجار
فعل وفاعل مفعول ... تنزع ظرف لغو ... مضاف الی اصوله
الاصول مضاف الی الضمیر ... فعل امر ... اقطع وانت مستتر
فیه فاعله ... مفعوله ... بیت ... در شعر
صیغه تثنیه است در واحد جهت ضرورة الشعر ... اصله لا
تحجر ... بالنون ... قلب النون الفا ... لتنلقهم ... الر
ثم قوله ... الی آخره ... کتب المبسوط ... فیه
ش ... الامر ... فعلیت ... مع ... فهو ... ذا
بقائل الیه ... زیاده ثم ... زیاده

الشعر بقصیدة قالها الفرزدق في شأن امام زين العابدين التقي ... حشم
فقوله يغضي على البناء للفاعل مضارع اغضى ... لتحققه الابدال وفاعله مستتر فيه
يعود على الامام عليه السلام حياء منصوب على انه مفعول له اصله ويغضى على البناء للمفعول من
مهابته مفعول ما لم يسم فاعله والشاهد فيه حيث جاء من فيه للتعليل
لمهابته فلا يكلم الا حين يبتسم حيث يفيد ترتيب ما بعدها على ما قبلها و
تقريبه الفاء ولا حرف نفي يكلم على البناء للمفعول فعل مضارع ومفعول ما لم
يسم فاعله مستتر يعود الى الامام عليه السلام الناس اياه للمهابة والا حرف
استثناء وما بعده معرب على حسب العوامل ولهذا الفعل حين البناء فتحه على
الظرفية وجملة يبتسم في موضع الجر باضافة حين اليها لتضمنه كلمة
السببية ايضا عاطفة لكن لا تخرج عن العطف ولهذا لا تدخل الفاء السببية ان
يصح تقدير اذا الشرطية قبل الفاء وجعل المعطوف كلام الثاني شرطها المعطوف
في من التي اذا كان كذلك فلا يكلم فاعلم هذا انها مختصة بالوقوع بين
الجملتين وقد تسقط الفاء العاطفة عن محذوف فقيل فصيحة لافصاحها
واظهار المحذوف نحو قوله تعالى فاضرب بعصاك الحجر فانفجرت وقد تفيد
في العطف الترتيب والتعقيب وتسمى تعقيبية نحو قام زيد فقعد
عمرو وقد تكون لمجرد الترتيب كقوله تعالى ادخلوا ابواب جهنم خالدين
فيها فبئس مثوى المتكبرين وقد تجي الفاء بمعنى
الى نحو قفا نبك من ذكرى حبيب ومنزل بسقط
اللوى بين الدخول فحومل فتوضح فالمقراة لم يعف
رسمها لما نسجتها من جنوب وشمال وقد تزاد في الكلام بقاعدة

الفاء وليست هي زائدة وفائدة زيادتها التنبيه على ان ما بعدها لازم لزوم
الجزاء للشرط وذلك كما في قوله تعالى اذا نصر الله والفتح الى قوله فسبح وفي الجملة اذا كان
الكلام السابق علة للاحق فالفاء فيها للتفريع وان بالعكس فالفاء
للتعليل ومن انبائها عن محذوف فتسمى فصيحة وان كان الكلام السابق
مجملا واللاحق مفصلا تسمى تفصيلية والاولى ان قد تجيء للفصيحة وتحصل
بمحذوف وقوع لفظة في موقعه كقوله تعالى ماذا اخلقوا من الاله وحق ان
في ان رضي فقوله ما استفهامية في محل الرفع على الابتداء وذا اسم موصول في
محل الرفع على الخبرية وجملة خلقوا صلة ذا ومن الله متعلق بخلقوا وان هذه
فيه حيث من فيه للظرفية ويكون كلمة من زائدة ويعرف زيادتها باستقامة
المعنى على تقدير حذفها فانكوتها حاصلة في غير الموجب اي في كلام يكون نفي
او نهي او استفهام فيلك الا الاستفهام ان … وتسميته بغير الموجب اما في
نفي والنهي فظاهر واما في الاستفهام فلشرطه منزلة النفي لعدم الجزم
بوقوعه وبعضهم ذكر شرطا اخر في زيادتها وهو دخولها على النكرة وبعضهم
لا يشترطون شيئا منهما استدلالا بقوله تعالى يغفر لكم من ذنوبكم
واجيب بانها للتبعيض وقوله تعالى ان الله يغفر الذنوب جميعا
خطاب لامة محمد ص وقوله … خطاب لامة واحدة فيغفر وان تمد
بعض الذنوب لا ينافي غفران كلها وفائدة الزيادة التنصيص على كونه
مستغرقة للجنس اذ بدونها يحتمل استغراق … ان يكون … ما جاء
في رجل ما جاء في احد بل جاء رجلان او اكثر فهي اذا للتاكيد باستغراق
النكرة في غير الموجب من الاستغراق ثم مثل لكل من قسمي غير

الموجب

83

خرجت من الدار اذا انفصلت منها ولو باقل من خطوة بل هو اصل للشيء
الممتد من الشيء فلا يقصد من تحرير كون المجرور بها موضع الفصل عنه الشيء لا كونه
مبدأ الشيء بحيث يجوز ان يقع موقعه الى نهاية المجرور التي … لتقول …
منه … وامام في التفصيلية فهي وان كانت المجرور والمجاوزة لكنه لا تستعمل
في مكانها فهي كانت المجرور … صارت علما للتفصيل فلما تعين …
بعضهم ان اعوذ بالله من الشيطان الرجيم وزيد افضل من عمرو من قبيل الابتداء
لكن يتوقف في القصد الى المبتدأ منه فلا يقصد بها الانتهاء او غير … ان
فلمجيء من للابتداء غير الزمان والمكان نحو قرأت من اية كذا فقرأت فعل وفاعل
ومن اية ظرف لغو متعلق بقرأت كذا مجرور بالاضافة … في هذا التركيب …
الابتداء والتبيين بالجر عطف على الابتداء اي تجيء من للتبيين ايضا اي لاظهار
المقصود من امر مبهم ويعرف المبينة بان يصح اطلاق اسم المجرور على ما قبلها
كقوله تعالى فاجتنبوا الرجس من الاوثان فقوله اجتنبوا فعل مبني على حذف النون
والواو فاعله والرجس مفعول به ومن حرف جر الاوثان مجرور به لفظا
الجار والمجرور ظرف مستقر متعلقه هو حصل او حاصل في موضع
النصب على انه حال فاعل اجتنبوا ففي هذا التركيب للتبيين لصحة ا
طلاق الوثن على الرجس والمثال عشرون من الرجال هذا ايضا مثل من ا
لتبيينية ويشكل بما ذكر للتشبيه على ما ذكرنا انهما من ان الظرف اذا وقع
بعد المعرفة فهو حال واذا وقع بعد النكرة فهو صفة في المثال الاول والثاني
للثاني ولكن المثال الثانية يحتمل الى … على ما ذكرنا من انهما اذا وقع بعد

النكرة المحضة فتحتمل لهما ومن هذا العلم انه لو قيل بمنى درهم من الكرام
عندنا للصفة وصلح الثاني للحال لكان اوضح قوله عندنا ظرف مستقر
مع متعلقه في موضع الرفع على انه صفة عشرون في ابراد دراهم منكرا
ان قيل على ان الموقف يحتمل ان يكون من الداخلة عليه للتبيين او للتبعيض
فان الشرت بالدراهم الى معين اكثر من عشرين فهي مبعضة فان قصد
ت بالدراهم جنس الدراهم فهي مبينة قلت اطلاق اسم الجمع دالة ولما
كان النكرة اظهر في معنى الجنسية اورده منكرا والتبعيض ان قد تجئ
للتبعيض بان يصح وقوع لفظة بعض في موضعها نحو اخذت من الدراهم
اي بعضها والبدل اي قد تجئ في المبدل ويعرف بصحة لفظ البدل مقامها كقوله
تعالى ولو نشاء لجعلنا منكم ملائكة اي بدلكم ومنه قوله تعالى ارضيتم بالحياة
الدنيا من الآخرة اي بدلا من الآخرة فقوله لو حرف شرط ان شاء فعله وفاعل
مستتر فيه وجوبا واللام في لجعلنا هي التي تدخل على جوابه غالبا اذا كان
مثبتا وجعلنا من الافعال التي تتعدى الى مفعولين اذ هو بمعنى صيّر وهو
احد المعاني التي تجئ التي لجعل وهو اعتقد واسع والشروع واوجد
واوجب والقى وانشاء وصيّر ونا ضمير المتكلم بارزة محل الرفع
على انه فاعل جعل ومنكم متعلق لجعلنا والجرور في موضع النصب
على انه مفعول ثان لجعلنا وملائكة مفعوله الاول والتعليل اي
وقد تجئ من للتعليل اي لجعل الشئ عليه ويعرف بصحة قيام لام التعليل
مقامها كقوله ان عزّ يغض حياء ويغض ... فلا يتكلم الا حين

بنعم

يعني پایه را به پرسی توان پس احمر از مردم را دیباه اعاده او را با اعور پس چشم او
باينه يعني واحد العين فقتل خطاب بابن احمر وهو منادى مفتح من مفعول
موصوفه ورا صفة والهمزة للاستفهام وعارت فعل وعينه فاعل
وام متصلة ولم تعار جملة معادلة تعدام في جواب الهمزة اللتسوية وشاهد
این بیت در اعلال فعل است بدون رعایت الحه اصل است در این باب
واما الين شار است ومثال جلها قل طرفت وفي صحيح فالهمزة عن
ذي تمام قول يعني بسيار منزل نو خوب را آبستن بود غافل دار شده
اولاد در لیل وصاحب رفیع بود پس فارغ که اند از اولاد از صاحب یار دید یا لوه
ونگار بوده الف بمعنى رب ومثل مضاف الى الكاف مجرور بها وجملة عطف
بيان له وجملة فقد طرقت حال ومرضع عطف على الجملة فالهيت فعل وفي على
والها مفعول له بمعنى فرغت وعن متعلق به وذي مجرور مضاف الى تمام وقول
نعته وشاهد این بیت در علا اعلال است وابن ادلي كنت حتى تلكه
بيضاه مليحة نوض الهذاد عليه الدهن مغمور يعني تا اينكه بخاطر
اولاد آن طلبم ز كنايه از شتر مرغ نزلت بيضا حقه او بس بر انگیخت بود بو
باین حرکت عقب او ر بارش در تنخ با همه روز را این صفه داشت ابرا و بود
ظلمت وابن صفة راست که صاحب اربز بود وتلك فاعل وفاعل مستتر راجع
الى الظليم وبيضاه مفعوله بالجنبية عطف على الجملة الى بقه وبوم فاعله بيا

و ما موصوله و علیه الذی صفة لوم مفهوم انی صفته لوم و شاهد اثبت در ثبوت ما است
قیاساً لو اذا خ بنی تمیم قد کان فی الک تحیق فت سیدا فاخاک
سیدا مفعول یعنی تحقیق را هستند قوم که می پندارند ترا بزرگ و کمان
که آنست انو لسید چشم زخم خورده و قد للتحقیق وکان ناقصه دوالک
مضاف الی الکاف واسمه وتحیقک الضمیر مفعوله الاول وسیدا مفعوله الثانی خبر
لکان واخاک من فعل القلب وکذا الهمزه فیه نعته وان فاعله وانک الضمیر اسم ان
وسیدا خبره وضمیره نعته ثم ح مفعول ثانی لدخاکه والاول محذوف ای اخاک
وشاهد این بیت نیز مثل بیت سابق بهت الحوت زبان ثم حیث معتذرا
من الحوز بان لم تهجو ولم تدعو وشاهد این بیت نیز جا ذکر کرده شد احتیاج تکرار
نیست الم یاتیک والانبا تنمی بما لاقت لبون بنی زیاد یعنی آیا نرسید ترا و حال
آنکه خبرها بسیار است خبری که می روند باو لبران والهمزه للاستفهام ولم جازمه
و یاتیک مجزوم شد و او للحال زائده و ما موصوله ولاقت صلته و لبون فاعل ولاقت
مضاف الی بنی و بنی مضاف الیه زیاد و الانبا مبتدا و تنمی خبره والجمله الحالیه معترضه
و تنمی من باب ضرب یضرب وشاهد این بیت در اعدام محلی جازمه بسبب محل جزو سو
و دیگر ناچیز است از برای ضرورت شعر بنا مستحق شیخه وعبشیحه کان لم تر قبلی اسیرا یمانیا
یعنی خنده میکند عجمی زیرا که ای از قبیل عبد شمس است و گویا ندیده است این زن عاشق
که این شکفته وارد که مرده بم زنست و تضحک مثل ومنی بمعنی طرف منفتق به و شیخه

۸۵

بیت در حذف واو است از کان در مصرع اول از راه ضرورت
در او بودن ضمه دال بر حذف ضمیر از راه انبکر فتحمل ضمه جمع المک در
اسا بضم همزه جمع لعقا حمل فاعل یعنی طبان و حبران و ان قو

جوانی یا ابن عفان ازجر فتو ببانی احم عرضا

ممنعا یعنی اگر زجر کنی تو مرا ای پسر عفان من نیز زجر میکنم ترا تا
اینکه قبول زجر میکنم باعتبار باب انفعال و اگر رعایت کنی تو مرا منی
نیز رعایت میکنم ناموس ترا که تا نفی فضیحت و رسوایی است و نزجر از فعل
شرط او ازجر صیغه متکلم وحده مجزوم است بجزا آن شرط و اظلم نیز عطف
فعل شرط وا حم بفتح همزه صیغه وحده متکلم یحمی کرمی یرمی جزای شرط
وعرض مفعول احم و ممنعا صفت او این منصوب باعتبار بودن عفان
غیر مضاف است بخلاف این و شاهد این بیت در این که بودن ما است که
تنبیه استعمال شده در خطاب بواحد جهت ضرورت شعری و در
وزن ذا این در شعر مطلقا جایز است فقلت لصاحبی لا
تحبسانا بنزع اصوله واجدز شیحا یعنی پس گفتم

رفیق خود حبس مکن. مارا کمند با تجهبار شحر و قطع کن نخ دوم

گرا بند الخوف من طول این و ترکیب بیت الضا نعقب

نعت فعل فاعل و لیصاحب طرف کند منعلق نقلب و لا تمهار

و تحبس من بمعنی کردن مضاف الی الاصول و الاصول مضاف الی القمر

واحد فعل امر بمعنی قطاد القمر فاعل و تحبس مفعول است شاهد در استعمال

صیغه تنثیه است در واحد جهت ضرورت شعری و قیل اصله لا

تحبس بالنون الخفیفه قلبت النون الفا و قریه فی الخلف لغول

لغولن رح فی قوله و تعمل الخلف کتب المبسوط و الکفایه شاهد

آخر و هو قلب نا الافتعال مع الجیم و الاو هو شاذ لا یقاس علیه

الجوت ذبابان جهت معنی را من الجوذبان الجوع ولی ندعوا

یعنی ای گرد تو ز بان به زبان اسم مرد است بعد از آن آمده

و معنی رنجوا های از الجو زبان که من الجو تکرار و ترک نکرده مانند سم

که از کرده پشیمان باشد سبب معنی رخوانستن الجوت فعل و فاعل زبان

مفعول

٨٦

زبان مفعول معنی را حاصل فاعل جهت من الجوت ظرف لغو

متعلق جهت و زبان مضاف الیه دوم نه جو مفعول فی المعنی للمعنی را دوم

الهجو ولی تدعو عطف علیه شاهد در حذف عامل است در نهجو اگر عامل میکرد

مبادرت کنند نشود لم نهج بدون زاد در جمله تجمل الی آیه باجهت جمالها

فقار از جمع مها کان لم سوال ابن من الوحشی ته بن بقر و احد نمد حج مها

نل محبوبه در حالتیکه راه خورده بود نهان او با بن طرف که گویا

اهل فی ثنیه سواد و تحسنیها احجت قبل معانیها فاعل و فقار احال است

در سوم مها فاعل فقار او کان مختفیا من نهان و فی تواصل مجروح هام در سواد

از استثنا و داهل مضاف الیه سواد الوحشی ظرف مستقر متعلق

محذوف لفت الاهل شاهد در مفعول بودن اهل است از معمد الخوص

که اهل باشد و معنی ضرورت شعری و احفظ در بعتک الذی اکثر فی جهها

یوحا الاغاره دان وصلت وا اهم نو صلو یعنی حفظ در بیه خود

انجا ان دو بیه که بر دم ان تو ان در بیه در روز غارت کرد

اکثر بخوارک و اکر ابخوز را حفظ فعل امر و فاعله مستتر فیه و دبعتک

مفعول به الذی اسم موصول و اکثر در جمها صله و هو مع صله لفت

در يغنك في يوم منصوب على الظرفية للاغارة وان ادات شرط
وصلت فعل شرط و ان لم تصل عطف عليه وجواب شرط محذوف
يعني پس احفظ او ... الله در محذوف بودن محل ذم است يعني از تو

ذاهو حكم فصل محمد تفد نفسك كل نفس اذا ما خفت من امر تبالا
يعني اي محمد فدای جان تو باد جميع جانها هر گاه بترسی تو از امری
كاری كه باعث وحيم وهلاك باشد از كتب محمد منادا حرف ندا محذوف
و البدا تفد فعل نفسك مفعول به تفد كل فاعل تفد بالفعالی
نفس اذا ظرف تو متعلق تفد وما زائده وخفت فعل شرط
ومن امر متعلق به وتبالا صفة امرست الله در محذوف بود فعل است

تجال خود بحذف لام امر الانف رحموني يا الهي محمد لم الكن اهل فانت لها اهل
يعني اگر باشم پس رحم نما بجان از خداي محمد پس اگر نبوده باشم من
سزاوار رحمت تو مر آن رحمت را سزاوار بر آن تفضل

بحسبه الجاهل ماليم يعلما شحا على كبر منعم فانه اهل لان يكرم بانعم

٨٧

ميدانند وكهای گرد بلای آن کوه را فرست جاهل از راه عدم علم ادرار
را شرح خير بر گزيد علماء مردار سزاوار است بنگر اكر او كرده شود

انوالجود لئن ينعلك نا كر مفقود و تخليم احبا نافقطا بتراان ممدوح
جواد الحيا بيت كه عطا ميكند تا اعطا خود را از روی مهر بخ وقت
كرده متنقند در بعضی داد خلع را بر خود راه ميدهد كه فرابيع بمنكوب

نجی علی الشوك جراز معتضيا بالحرم ندر به ادرا كم بحيا بعض من
آن ناقه وحشي تحرون خارها مثل نخسير قاطع ميكند علفها را
قطع كردن

التجب ويكاد فيه علم زفعي ثوب تسمالات
يعني بسيار ادقات متفرق خواهند شد بر سر كوهای عالی درخوا
اهنه بر داشت ثوبي مرا بادلا تهين الفقير علك ان تركع يوما

والدهر قد رفعه يعني خار مشمار فقير را شايد روزی پست
شوی تو در روزيكه روزگار بكند گرداند او را الا انه نهين فعل
... مستتر فيه فاعل له والفقير مفعول ولعلك في تعلق والدهر ويوما
منصوب است جهت ظرفيت ... الشمس لقلبها ... دام لن ترا احد

حتی را احد المنیع و منتهلا نا یعنی مستی کرده ما آسمان را بس رسیده
و در دایم بوصال رفعت از برای ما تا اینکه میدیدیم کوه احد در منتهلا را
در نشیب زاد از زیر پای خود گر راه بر فتند دعقب جلال آن العناق من
المطا بالحسی بر فهمی الیه سوکی یعنی عجایب بسیار دیدیم ورخ
او نیز ندیدم بعد رسیدن که شتر را بتعجب از شتران بار کش دیده چون
السد را بس آن شتران را الحضار الجان با شتر یکی از جنس تا بیار دند مثل حرف
مملا اعاذل فعد عرنیت من خلقی ناهی احوج الاقوام من ان تعتذر
یعنی ای بسیار زنان ملامت کنند دحال اینکه نتیجه کردن بسیج دیار
مرا بدر نشستگی با تحسین میکنم بنوم تخصم چندان زنان ملامت
کننده اند و من یک ذا فضل فیبخله بفضل علی قومه یستغنی عنه و بدم
بعد یا شی کسی صاحب فضل بخل کند فضل خود را باقوام خود استغنا
کرده منبوه و بیندم المنازل بعد منزلة اللوی والعیش بعد
اولئک الایام یعنی مذمت کن منازل را بعد از منزلی که محبوبه در روی

و بعد

88

و بدن شمار زنند که را بعد از آن روز ها باد اعهد من الرحمن تعلال
و نعم علیک از اما جاه اللحر ما لبث یعنی شما را خدا دعوت فضل
و نعمتی بود کر نیز زاده تعجبت للمولد ولیس له اب و ذی ولد لم
یلده ابوان یعنی بسیار تعجب از فرزند و حال اینکه نیست او را
پدر و از دیگر در تعجب از صاحب اولاد که نیز ابجد او و به پدر
و مادر زیرا مراد او عیسی است و از ثانی حضرت آدم علیه
السلام است و این بیت قریب است که فتح داده شده است و آن از
جهت التقاء ساکنین و لام را حرکت نداد چنانکه اگر تحریک
غرض فوت میگردید که آن تنبیه بکنف است فی رسکون علیه
و ای حرکات به چندان اعتبار نیست لیکن چندانکه نور
حرکت داده اند بنا بر آنکه حرکت معتبر در قصد مصنف علیه
نیست لیکن این حرکت را اعتبار نیست و این الفاظ را در
بنا یه نکلما در کمال دحسن لیکن آن بند فعل بالغایته

فقید کی الا [illegible] ملامة ولا نکا نکاه فرح للعدو وفجعا

یعنی فرح مبدء ترکیب کرد در معانی [illegible] از آنکه گفتم
ملامت ها یا سوال مبلغ از خداوند ما [illegible] محافظت کند که
ما دقتها بدتر باشد گفتم ای ملامت ۱۶ [illegible] و نازه
نمی [illegible] ای [illegible] قلب [illegible] اگر چنین کنی [illegible]
مجروح [illegible] بسیار الشعرای کرد [illegible]
محفوظ بودن [illegible] مجرور [illegible] کنند که [illegible] واجب الحذف است
[illegible] اگر [illegible] در خارج [illegible] اما
درکه داد [illegible] غیر [illegible] موافقند و این [illegible] در فعل [illegible] است و باید
الهم در [illegible] لبنت شعر [illegible] خلیل ما الذی [illegible]
فی الحشر [illegible] یعنی [illegible] علی [illegible] برسید مرا از جانب [illegible] است

که حب

که چه چیز مانع شد از دوست تا آنکه ترک کردی او را از ملامت بر ترک
ارجمندی [illegible] معروف [illegible] شد [illegible]
است از [illegible] او براه [illegible] متروک است
اما [illegible] کننده صادق است یعنی [illegible] در جای عرق اندکی
[illegible] است اما [illegible] خود [illegible] تمت الکتاب

بسم الله الرحمن الرحیم

کیف اقول هذا الکتاب فی ملکی فهو مالک السموات والارضین که

خط [illegible] ولد [illegible] میرزا [illegible] امیری [illegible] باشد

[illegible] ۱۳۷۹

[illegible]

شد بیمار شدم از فرط هلاک
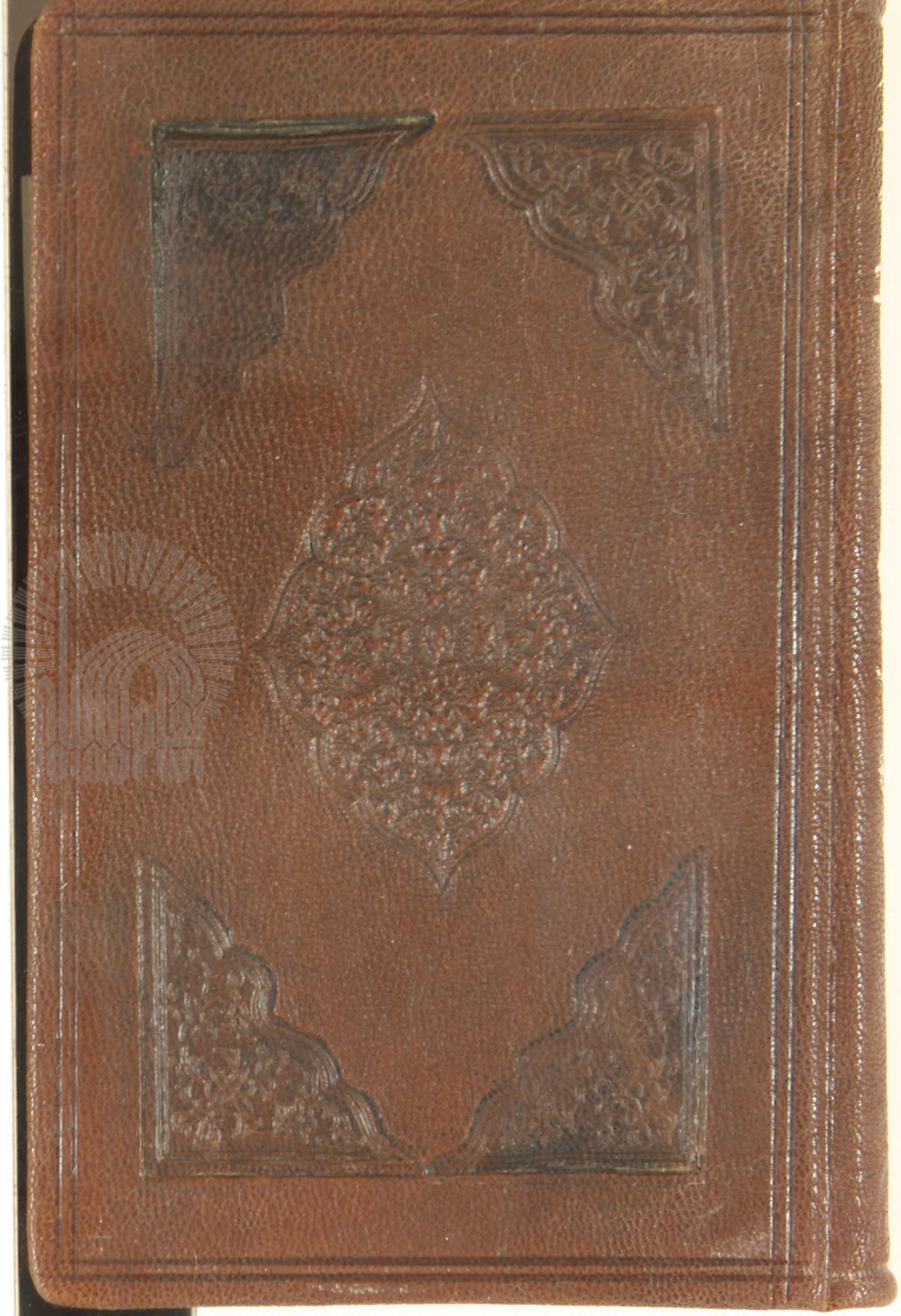
[illegible]